

Românii de pe malurile Dunării

Vasile Alecsandri

„Fă, bădiță, piatra-n zece
La ist mal curând de-i trece,
Că suntem de soi român.
Nu suntem de neam păgân.
Despică Dunărea-n două,
Să facem dragoste nouă,
Colea-n umbra istor nuci
Pe brațe-mi să mi te culci
Să facem dragoste dulci.
Bădiță, la chip frumos,
Fă-n pădurea cea din dos
Că-i găsi un păltinel
Să durezi luntre din el,
Și-i găsi două nuiiele
Să durezi vâsle din ele”.

„Face-oi, puică, cum mă-nveți,
Face-oi luntre și lopeți
Să despic Dunărea-n două,
Când a ieși lună nouă”.
Iată soarele-a apus,
Crai nou se ivește sus.
Mândrul trage din lopată,
Trece Dunărea îndată,
Iese-n valea înflorită,
Vede puica adormită,
S-o deștepte-i vine milă,
Că-i gingașă; că-i copilă.
Să o lase-i vine dor,
C-are fața de bujor.
„Scoală, puică, să mă vezi,
Să mă vezi și să nu crezi.”
„Ai venit, ursitul meu?
Noroci te-ar Dumnezeu!
Vină-n brațe, vin', bădiță,

Să-ți dau miere din guriță,
Miere de floare de tei,
De-i gusta-o să tot cei.”